Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, камітэта ЛКСМБ, прафкома і мясцкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя В. І. Леніна

№ 36 (278) | Нядзеля, 30 снежня 1956 года | Цана 20 кап.

Генадзій БУРАЎКІН

ЭСТАФЕТА ГАДОЎ

Стрэлкі поўнач нам вось-вось пакажуць,
Тае звон курантаў угары...
Да Крэмлёўскіх сцен хадой паважнай
З Новым Годам крочыць Год Стары.
Як спартсмен спартсмену эстафету—
Поспехі і планы ўсе свае—
Урачыста ён у момант гэты
Юнай змене ў рукі аддае.
Колькі тут людскіх харошых шчасцяў,
Пратаптаных сцежак і дарог,
І дамоў, дзе толькі мур закласці
За кароткі шлях жыццёвы змог!..
Ён свайму нашчадку дaручае
Цэглу класці ў сцены тых дамоў,
Зняць увосень добрыя ўраджаі
З ім самім засеяных палёў.
Ён яму жадае новых планаў,
Новых шчасцяў, новых смелых мар,
І сустрэч для новых закаханых,
І нябёс без навальнічных хмар,—
Каб было не сорам ноччу гэткай
Пасля працы зноў прыйсці сюды,
Перадаць другому эстафету,
Што нясуць у комунізм гады.

КАБ ДОБРА ВЕДАЦЬ

Званок. Агульныя заняткі студэнтаў II курса хімічнага факультэта закончыліся. А зараз пачынаюцца групавыя работы. Мы паследвалі за студэнтамі 3-яй групы.

Лабараторыя аналітычнай хіміі. Тэма заняткаў—выяўленне ў растворах катыёнаў і аніёнаў. Кіраўнік груп Людміла Ільінічна Севасцянава, раздаўшы задачы, яшчэ раз напомніла, як праводзіць назіранні.

Нашу ўвагу прыцягнулі тры дзяўчыны, якія працавалі за адным сталом і ціха дзяліліся сваімі думкамі.

—У мяне аніёнам—кіслотны астатак сернай кіслаты,—расказвала Ядзя сваім суседкам,—бачыце, атрымаўся сернакіслы асадак.

— А ў мяне асадак—жоўты, крысталічны. Значыць, тут быў астатак фосфарнай кіслаты,—заўважыла Рэгіна.

І толькі ў Лоры пакуль што вопыт не ўдаваўся.

Лабараторныя работы дапамагаюць студэнтам больш глыбока асвоіць тэарэтычныя веды па аналітычнай хіміі, лепш падрыхтавацца да экзамена па гэтаму прадмету.

НА ЗДЫМКУ: Р. Харошка, Л. Лознева і Я. Васіленка ў лабараторыі за работай.

Тэкст Ф. Савіцкага,
Фото М. Пільшчыкава.

КОМСАМОЛЬЦЫ АБМЯРКОЎВАЮЦЬ ПЫТАННІ ПАДРЫХТОЎКІ ДА СЕСІІ

Комсамольскі сход, які адбыўся нядаўна на І курсе юрыдычнага факультэта, быў прысвечаны пытанню падрыхтоўкі студэнтаў да зімняй экзаменацыйнай сесіі. Сакратар комсамольскага бюро факультэта т. Зінкевіч, выступіўшыя ў спрэчках тт. Шэціхін, Камоза многа гаварылі аб недахопах у падрыхтоўцы да сесіі, рэзка крытыкавалі асобных студэнтаў. Прынцыповым было выступленне комуніста т. Пярунова, які ўзняў пытанне аб прапусках лекцый, аб дрэнных паводзінах студэнтаў Еніна, Букоўскай, Ганчаровай. Нездарма Букоўскую і Ганчарову на лекцыі па тэорыі дзяржавы і права пасля некалькіх заўваг папрасілі з аудыторыі. Сход рэзка асудзіў паводзіны гэтых таварышаў.

Член партыйнага бюро факультэта выкладчыца Н. С. Шавельская і студэнты старэйшых курсаў, якія прысутнічалі на сходзе, далі першакурснікам многа каштоўных парад і прапаноў, як лепш падрыхтавацца да сесіі.

НА ФАКУЛЬТЭТАХ

Выстаўка „Мы ў Маскве“

Студэнты II курса гістарычнага факультэта закончылі 1955—56 навучальны год правядзеннем вытворчай практыкі ў Гістарычным музеі Масквы. Яны дэталёва пазнаёміліся з наступнымі аддзеламі музея: першабытна - абшчынны лад на тэрыторыі СССР, старажытны свет на тэрыторыі Прычарнамор'я старажытна-руская дзяржава, утварэнне Маскоўскай дзяржавы, гісторыя Расіі ў XVIII і XIX стагоддзях, дзекабрысты.

Паралельна з работай у Гістарычным музеі студэнты наведалі Музей В. І. Леніна, Крэмль, універсітэт імя Ламаносава, Усесаюзную сельскагаспадарчую выстаўку і іншыя славутасці сталіцы.

Нядаўна студэнты III курса, якія гэтым летам былі ў Маскве, падрыхтавалі фотавыстаўку «Мы ў Маскве». Яна расказвае аб знаходжанні студэнтаў у сталіцы, аб іх рабоце ў Гістарычным музеі.

Г. СЛАВІНСКАЯ.

У нашых літаратараў

У рэдакцыі часопіса «Маладосць» была праведзена нарада маладых літаратараў нашага універсітэта. Выступіўшыя на нарадзе рэдактар часопіса А. Кулакоўскі і яго намеснік Г. Шчарбатаў гаварылі аб неабходнасці цяснейшай сувязі студэнтаў з часопісам.

У 12 нумары часопіса рэдакцыя змясціла творы нашых студэнтаў. З вершамі выступілі І. Сіпакоў, Р. Барадулін, Г. Бураўкін, Ю. Свірко, К. Цвірка. Змешчаны апавяданні «Параска» В. Нікалаенка, «Плынь»—Б. Сачанкі. А. Клышко змясціў артыкул аб рукапісным часопісу «Творчасць журналіста». У артыкуле «Ідзе папаўненне» паэт Ніл Гілевіч расказвае аб літаратурных сілах універсітэта.

М. АРЛОЎ.
А. СЕЧКІН,

НАМ СПАДАБАЛАСЯ

На трэцім курсе аддзялення журналістыкі была арганізавана лекцыя на тэму: «Міжнародная інфармацыя». Лекцыю прачытаў Н. Г. Лабаценка, лектар ЦК КПБ. Т. Лабаценка закрануў многа пытанняў міжнароднага жыцця, хвалюючых моладзь. Лекцыя была прачытана на высокім ідэйным узроўні і выклікала ў студэнтаў вялікае адабрэнне. Загадчык кафедры дацэнт М. С. Зерніцкі ад імя студэнтаў цёпла падзякаваў лектара.

В. ДУШКЕВІЧ.

Напярэдадні Новага года «Універсітэцкі вожык» запрасіў у рэдакцыю каменданта інтэрната юрыдычнага факультэта Шэрэмета, прадстаўніка нашай шматлікай кагорты аспірантаў, аднаго з выкладчыкаў і звярнуўся да іх з наступнымі пытаннямі:

ВОЖЫК:—Паважаныя таварышы! Да канца старога года засталося зусім мала. Чым ён быў для вас знамянальны?

Усе (хорам):—Тым, што мы многа чаго зрабілі, але многага і не дарабілі.

ВОЖЫК:—Цяпер у мяне будзе запытанне да вас, таварыш Шэрэмет. Чым вы сустракаеце Новы год? (адказ на 4 стар.)

ВОЖЫК:—А як справы ідуць у аспірантаў? Ці многа дысертацый будзе абаронена ў наступным годзе? (адказ на 4 стар.)

ВОЖЫК:—Паважаны таварыш выкладчык, ці думаеце вы паляпшаць якасць сваіх лекцый? (адказ на 2 стар.)

Студэнты IV курса біёлага-глебавага факультэта рыхтуюць курсавыя работы. Ларыса Камінская, напрыклад, на вопытным участку ў Красным урочышчы вырошчвала авёс і праводзіла шматлікія доследы па яго дадатковаму апыленню. Такія-ж доследы над ячменем рабіла Вера Аляхновіч. Зараз яны апрацоўваюць матэрыялы для сваіх курсавых работ.

Фото М. Пільшчыкава.

1956

ЛІЧБЫ І ФАКТЫ

У мінулым годзе 393 студэнты атрымалі дыпломы, 34 чалавекі скончылі аспірантуру, двое з якіх датэрмінова абаранілі дысертацыі і атрымалі званне кандыдатаў навук.

* * *

XX з'езд партыі паставіў задачу перад ВНУ краіны—павысіць якасць падрыхтоўкі маладых спецыялістаў. Вялікую ролю ў гэтым павінна адыграць самастойная праца студэнтаў. З гэтай мэтай максімальна была скарочана колькасць лекцый.

* * *

Многія студэнты біяфака габывалі на Каўказе і ў Крыму—Сочы, Ялце, Тбілісі і іншых гарадах. Гісторыкі азнаёміліся з матэрыяламі архіваў, музеяў, бібліятэк Масквы. Географы прайшлі па маршруту: Мінск — Масква—Сталінград — Астрахань — Батумі—Сухумі.

* * *

Ніколі не забудуць студэнты паездкі на цалінныя землі, у якой прымала ўдзел 275 студэнтаў. Яны дапамаглі сабраць 4,4 мільёна пудоў збожжа.

* * *

Каля 2000 студэнтаў актыўна дапамагалі ва ўборцы ўраджаю ў калгасах Беларусі.

* * *

10 студэнтаў па турысцкіх пуцёўках наведалі Чэхаславакію.

* * *

Калектыў мастацкай самадзейнасці прымаў удзел у першым студэнцкім Свяце песні ў Тарту.

* * *

Вучоныя універсітэта ўдзельнічалі ў рабоце Геалагічнага кангрэсу ў Мексіцы, канферэнцыі ЮНЕСКО.

* * *

Значных поспехаў дасягнулі нашы спартсмены. Адзін студэнт атрымаў званне майстра спорту; адзін—кандыдата ў майстры. 16 спартсменаў атрымалі першы разрад, 80—другі і 205—трэці.

* * *

15 лепшых спартсменаў універсітэта ўваходзілі ў склад зборнай каманды Беларусі і абаранялі гонар рэспублікі на Спартакіядзе народаў СССР.

ВЫКЛАДЧЫК:—Мне?! Паляпшаць якасць лекцый? Навошта? Усё роўна маіх лекцый ніхто не канспектуе.

НАШЫ ПЛАНЫ

У бягучым месяцы на пасяджэннях кафедраў і на вытворчых нарадах факультэтаў праходзіла абмеркаванне і зацвярджэнне планаў навукова-даследчай работы на 1957 год.

Кіруючыся гістарычнымі рашэннямі XX з'езда КПСС аб забеспячэнні непарыўнай сувязі з вытворчасцю, кіраўнікі кафедраў пры планаванні звярнулі асаблівую ўвагу на такія пытанні, як актуальнасць праблемы, патрабаванні вытворчасці, канцэнтрацыя навуковых сіл на вырашэнне галоўных пытанняў, ліквідацыя распылення ў эксперыментальнай рабоце і г. д.

На днях наш карэспандэнт пабываў на хімічным факультэце. Дэкан факультэта І. Г. Цішчанка паведаміў:

— Кафедрамі хімічнага факультэта запланаван вялікі аб'ём навукова-даследчых работ на 1957 год, вынікі якіх будуць мець немалаважнае народнагаспадарчае значэнне. Вучоныя-хімікі сканцэнтравалі сваю ўвагу на пяці галоўных праблемах, якія ў сваю чаргу расчляняюцца на рад канкрэтных тэм. Для ажыццяўлення намечанага плана будзе прыцягнута каля 20 старэйшых і малодшых навуковых супрацоўнікаў, у тым ліку буйныя вучоныя-спецыялісты: правадзейныя члены Акадэміі Навук БССР, прафесары Н. Ф. Ермоленка, Б. Е. Ерафееў, доктары хімічных навук, прафесары Г. Л. Старобінец і М. М. Паўлючэнка і другія.

Так, калектыў хімікаў пад кіраўніцтвам прафесараў Н. Ф. Ермоленкі і Г. Л. Старобінца будзе працаваць над праблемай «Адсорбцыя растварымасці і прырода асяроддзяў». Праблема ўключае ў сябе шэраг пытанняў, звязаных з вывучэннем хімізма нафтавых матэрыялаў, што будзе мець вялікае значэнне для нафтаперапрацоўчых прадпрыемстваў, будаўніцтва якіх у Беларусі намечана Дырэктывамі XX з'езда КПСС.

Як вядома, праблема адсорбцыі ўжо распрацоўвалася і раней пад кіраўніцтвам прафесара Н. Ф. Ермоленкі. Вынікі гэтай работы былі часткова ўжыты на Мінскім заводзе медыцынскіх прэпаратаў пры ачыстцы антыбіётыкаў.

Навукова-даследчая работа кафедры каталізаў у асноўным будзе накіравана на атрыманне каштоўных хімічных рэчываў—гідраперакісаў, якія ўжываюцца ў хімічнай прамысловасці ў якасці ініцыятараў (каталізатараў). Іх роля ўзрастае асабліва пры атрыманні сінтэтычнага каўчуку, пластмасы і іншых складаных рэчываў. Частка высокагатунковых сінтэтычных перакісаў перададзена для прамысловага выпрабавання на прадпрыемствы горада Ленінграда.

У 1957 годзе на факультэце будзе абсталявана новая спецыяльная радыёхімічная лабараторыя, што з'явіцца важным фактарам для далейшага размаху навукова-даследчай работы.

Не менш актуальныя задачы ставяць перад сабой у 1957 годзе вучоныя біёлага-глебавага факультэта. Гэтыя задачы цалкам адпавядаюць надзённым праблемам сельскай гаспадаркі рэспублікі.

Так, група супрацоўнікаў пад кіраўніцтвам прафесара Н. В. Турбіна будзе займацца вывучэннем гатункаў кукурузы і падборам гатункаў для скрыжавання ў мэтах вывядзення новага насення.

Як вядома, асноўная плошча пасеваў кукурузы ў БССР праводзілася насеннем, вырашчаным у паўднёвых раёнах краіны. Работа вучоных універсітэта будзе садзейнічаць стварэнню гібрыдніга насення, акліматызаванага ў умовах нашай рэспублікі.

Група біёлагаў пад кіраўніцтвам прафесара Н. А. Дарожкіна будзе працаваць у 1957 годзе над вывучэннем хвароб злакавых культур, цукровых буракоў, чырвонай канюшыны і г. д.

Магчыма было-б прывесці шэраг прыкладаў, якія сведчаць аб тым, што вучоныя універсітэта ў сваёй рабоце намецілі прыкметны зрух насустрач надзённым патрэбам народнай гаспадаркі, рашылі цвёрда змагацца за канчатковае выкананне рашэнняў XX з'езда КПСС.

А. МАЛАШКА.

ХТО-Ж САПРАЎДНЫ ВІНОЎНІК?

Артыкул «Яны і мы»... змешчаны ў № 34 нашай газеты, быў накіраваны на рэагаванне прарэктару па адміністрацыйна-гаспадарчай рабоце Б. Н. Бярэзіну. Ніжэй змяшчаем яго адказ.

«Вывады рэдакцыі аб тым, што парадак у інтэрнаце ў многім залежыць як ад абслугоўваючага персаналу, так і ад студэнтаў, пражываючых у ім, правільныя.

Наўрад ці будзе хто з пражываючых аспрэчваць той факт, што кухні і месцы грамадскага карыстання штодзень добрасумленна мыюцца прыбіральшчыцамі. Але праходзіць вельмі мала часу і ад іх працы нават не застаецца і следу. Ракавіны на кухні і ва ўмывальніках засмечваюцца астаткамі ежы, паперай і рознай трухой.

Хто вінават у гэтым? Можна смела сказаць, што гэта зрабіў неахайны жыхар інтэрната, які не паважае працы прыбіральшчыцы, такой-жа сумленнай працаўніцы, як і яго маці.

Часта абслугоўваючы персанал папракаюць у адсутнасці вады і, асабліва, кіпятку. У газеце змешчаны малюнак, у якім паказаны кіпяцільнік з надпісам: «Чаю няма—выключана вада». Сапраўды, такі выпадак меў месца. Днямі на вуліцы Свердлава засмецілася каналізацыя, і камендант быў вымушаны перакрыць ваду. Але што здарылася з каналізацыяй? У чым прычына засмечання? Адказ на гэтае пытанне даюць «трафеі», выцягнутыя водаправодчыкамі з каналізацыі. Сярод «трафеяў» дваццаць карабкоў ад запалак, дзве кансервавыя банкі, разбітая бутэлька з-пад піва. Пасля гэтага паўстае пытанне: хто-ж, усё-такі, вінаваты ў перабоях з вадой?—У асноўным самі студэнты, бо часта толькі па іх віне выходзіць са строю каналізацыя.

Што-ж датычыцца інтэрната на Нямізе, то па заканчэнні навучальнага года тут пачнецца капітальны рамонт. Намечаецца наладзіць паравое ацяпленне, падвесці каналізацыю і зрабіць поўную перапланіроўку памяшканняў. Запланаваны і пакой адпачынку.

Я цалкам згодны з думкай аўтараў артыкула аб тым, што бытавыя пакоі інтэрната неабходна выкарыстоўваць па іх прамому прызначэнню. На жаль, асобныя кіраўнікі прафбюро і студсаветаў прытрымліваюцца іншай думкі, і на гэтай глебе здараюцца непатрэбныя непаразуменні.

У інтэрнатах маецца яшчэ многа недахопаў. Агульныя намаганні адміністрацыі і студэнтаў павінны быць накіраваны на тое, каб зрабіць іх утульнымі і чыстымі. І мы гэтага даб'емся».

Б. Н. БЯРЭЗІН.

НАПЯРЭДАДНІ НОВАГА ГОДА

ВЫНІКІ, УРАЖАННІ, ПЛАНЫ

Карэспандэнты «Беларускага універсітэта» звярнуліся да раду выкладчыкаў, студэнтаў і супрацоўнікаў універсітэта з просьбай расказаць аб рабоце, якая была праведзена імі ў 1956 годзе.

Ніжэй мы змяшчаем змест гутарак.

Ф. П. ШМЫГАЎ— загадчык кафедры гісторыі КПСС:

—СІЛА—У КАЛЕКТЫВЕ

— Ужо два гады працую над дысертацыяй на тэму «Каланіяльная праблема пасля другой сусветнай вайны». 1956 год быў для мяне асабліва прадукцыйным—напісана амаль палавіна дысертацыі.

У канцы кастрычніка я прыступіў да работы на кафедры гісторыі КПСС. У аснову дзейнасці кафедры мы паклалі калектыўныя формы работы. На кожным пасяджэнні абмяркоўваюцца лекцыі выкладчыкаў, якія павінны чытацца студэнтам. Зараз кафедра гісторыі КПСС рыхтуе да выпуску вучоныя запіскі.

Што датычыцца маіх планаў на будучае, то магу сказаць: работы наперадзе яшчэ вельмі многа. А галоўная з іх—закончыць доктарскую дысертацыю.

Ф. І. ФЁДАРАЎ— прафесар:

—МНОГАЕ ДАЎ МНЕ МІНУЛЫ ГОД

— У 1956 годзе было надрукавана восем маіх артыкулаў, прысвечаных пытанням тэарэтычнай оптыкі і тэорыі элементарных часціц. Я закончыў манаграфію «Оптыка анізатропных асяроддзяў», над якой працаваў звыш пяці год.

Нядаўна ў горадзе Львове адбылася навуковая канферэнцыя, на якой мне давялося прысутнічаць. Было заслухана многа вельмі цікавых і карысных дакладаў, зробленых нашымі віднымі вучонымі-фізікамі. Я быў запрошан прачытаць лекцыю ў Інстытуце крышталізацыі пры Акадэміі навук СССР.

Безумоўна, цікавай падзеяй у маім жыцці была мая першая заграінчная паездка ў Амерыку. Я быў членам дэлегацыі Беларускай ССР на Міжнароднай канферэнцыі па распрацоўцы статута па мірнаму выкарыстанню атамнай энергіі. Канферэнцыя адбывалася ў Нью-Йорку.

У Амерыцы я знаходзіўся звыш месяца. Я наведаў будаўніцтва атамнай электрастанцыі і нацыянальную атамную лабараторыю.

Наведаўшы нацыянальную атамную лабараторыю, я пераканаўся што ў гэтай важнай галіне навукі наша краіна значна прасунулася наперад.

Шматлікія сустрэчы і гутаркі з зарубежнымі вучонымі садзейнічалі наладжванню навуковых сувязей і супрацоўніцтва. Я пазнаёміўся з чэхаславацкім прафесарам-тэарэтыкам Улела. Мы абмяняліся сваімі працамі і зараз працягваем сяброўскую перапіску. На канферэнцыі я сустрэўся і гутарыў з вядомым індыйскім фізікам Баба, які з'яўляўся старшынёй Жэнеўскай канферэнцыі па мірнаму выкарыстанню атамнай энергіі.

У апошні час удзельнічаю ў арганізацыі выстаўкі па мірнаму выкарыстанню атамнай энергіі, якая днямі адкрылася ў Мінску. У гэтым годзе мяне абралі членам - карэспадэнтам Акадэміі навук БССР.

— У мяне ёсць навуковы матэрыял, які трэба аформіць у артыкулы. Буду таксама працягваць работу над новымі праблемамі анізатропных асяроддзяў.

І. СЯРГЕЕЎ— студэнт гістфака:

—Я БЫЎ У КАЗАХСТАНЕ

— Незвычайным быў для мяне 1956 год. Вы пытаецеся чаму?—Перш за ўсё таму, што я разам з многімі сваімі аднакурснікамі быў у Казахстане, дзе мы дапамаглі цаліннікам убраць багаты ўраджай. Праведзеныя два месяцы ў цалінных зернесоўгасах запомніліся мне на ўсё жыццё. Веліч натхнёнай працы, сціпласць і працавітасць цаліннікаў пакінулі ў маім сэрцы вялікае уражанне.

Планы на Новы год у мяне хоць і не грандыёзныя, але працаваць давядзецца многа. Па-першае, я павінен абавязкова закончыць сваю даследчую работу «З летапісу камсамола Беларусі», здаць на «выдатна» экзаменацыйную сесію, пабываць у Ленінградзе на практыцы і атрымаць

спартыўны разрад па валейболу.

Заўсёды чулая і клапатлівая

Лабараторыя неарганічнай хіміі... Зараз сюды на практычныя заняткі прыдуць студэнты. Тут ужо ўсё падрыхтавана: на сваіх месцах стаяць колбы, прасушаны прабіркі, прыгатаваны раствор. Усё гэта зроблена клапатлівымі рукамі лабаранткі Надзежды Грыгораўны Ясюкевіч.

Здаецца, што асаблівага ў гэтай працы? Лабарант... Але ад яго многае залежыць. Ён павінен падрыхтаваць рэактывы, апараты, прыгатаваць растворы—усё тое, без чаго не могуць нармальна прайсці заняткі.

І вось студэнты ў лабараторыі. Надзежда Грыгораўна ўважліва сочыць за ходам практычных заняткаў.

Работа лабаранта вельмі клапатлівая. Трэба ўсё ведаць, усё прадугледзець. Асабліва шмат клопатаў з першакурснікамі. Яны заўсёды імкнуцца зрабіць усё самі, не параіўшыся з асістэнтам або лабарантам. А вопыты часам бываюць небяспечнымі.

— У мінулым годзе прыйшлі да нас на практычныя заняткі студэнты-геолагі, — расказвае Надзежа Грыгораўна,—ну і пачалі самастойна рабіць вопыт, не праверыўшы апарат. У лабараторыі ў гэты час нікога не было. Раптам пачуўся выбух. Убегла я ў лабараторыю. Бачу стаяць два студэнты і крычаць: «Вочы! Вочы!» Гэта ім пры выбуху шуганулі ў твар кроплі раствору. Не разгубілася я. Хуценька падвяла іх да крана і дапамагла ім прамыць вочы халоднай вадой. Потым накіравала да ўрача. Вельмі баялася за іх. Што, думаю, калі страцяць зрок? На другі дзень іду да іх у аўдыторыю, а яны мне насустрач усміхаюцца. Адразу адлягло ў мяне ад сэрца.

Добрасумленна, з любоўю працуе Надзежда Грыгораўна.

А. ЧАРНЕНКАВА.

Шукальнікі

Ціха вечарамі ў хімічным корпусе універсітэта. Здаецца, чутна як мяккае матавае святло льецца і льецца па калідорах, лесвіцах, вестыбюлях. У такі час добра працаваць. Ігар паварачвае рубільнік, і стрэлка на шкале тэмператур прадаўгаватай, падобнай да трубы печы, якая называецца тэрмастатам, уздрыгнуўшы, паволі паўзе ўгору.

200... 300... 400 градусаў. Тэмпература ўзрастае, Ігар бярэ звычайны, узяты на мінскім аўтамабільным заводзе поршань, змяшчае яго ў распаленую печ, затым па шкляной трубцы пускае ў гэтую-ж печ серавадарод.

Праходзіць мінута, Ігар вымае з печы поршань і на спецыяльным станку прабуе яго моцнасць. Першы нажым, другі...

Напружанасць на твары студэнта IV курса хімічнага факультэта Ігара Пакроўскага змяняецца радаснай усмешкай.

— Міхаіл Міхайлавіч,—звяртаецца ён да кіраўніка яго работы прафесара М. М. Паўлючэнкі,—поршань пасля апрацоўкі серавадародам аказваецца мацнейшым у два разы. Цяпер я буду апрацоўваць іншыя дэталі. Добра?

Ігар даследуе працэс павелічэння моцнасці стальных дэталяў шляхам насычэння іх паверхні серавадародам пры высокіх тэмпературах.

Ён паставіў мэтай сваіх пошукаў вызначыць, пры якой колькасці серавадароду і пры якой тэмпературы нагрэтасці печы апрацаваныя дэталі праяўляюць найбольшую моцнасць.

Студэнтка Ала Кавалеўская вывучае фізіка-хімічны метад даследавання парафінаў, якія шырока прымяняюцца ў многіх галінах нашай прамысловасці і асабліва ў самалётабудаванні.

Мэта яе даследавання—даць парафінавым заводам дакладнейшыя даныя аб малекулярнай вазе парафінаў, аб іх электрычных уласцівасцях, аб вязкасці іх ў бензінавых растворах і г. д.

Работа ў іх абодвух важная, цікавая, і час праходзіць хутка, вельмі хутка.

Вось і цяпер, толькі Ігар запісаў у сшытак вызначаную колькасць серавадароду, якая была прыменена пры апрацоўцы поршня, а Ала растварыла некалькі грамаў парафіну, як па калідору звонкай хваляй пакаціўся званок.

Ігар, Ала, а таксама студэнт III курса Валодзя Салдатаў, які працуе ў гэтай-жа лабараторыі, выходзяць у калідор адпачыць некалькі мінут...

— Знаёмцеся,—паспешна сказаў Валодзя, паказваючы на падайшоўшага юнака.—Гэта студэнт IV курса аддзялення фізікі Пётр Науменкаў, член камітэта камсамола універсітэта, адказны за навукова-даследчую работу студэнтаў.

— І прышоў ён,—у тон Валодзю працягваў далей Пётр Науменкаў,—да старшыні студэнцкага таварыства хімфака Валодзі Салдатава, каб даведацца, на якім-жа ўзроўні знаходзіцца даследчая работа студэнтаў-хімікаў.

— Рада пазнаёміцца з начальствам,—падала Ала руку Пятру, і ўсе яны весела засмяяліся.

— Было-б цікава спачатку даведацца, як справы з навукова-даследчай работай на іншых факультэтах, ну, скажам, на біёлага-глебавым, — звярнуўся затым Валодзя да Пятра Науменкава.

— Я якраз сёння быў на гэтым факультэце, — пачаў расказваць Пётр,—і ведаеце, на мой погляд,—справы там добрыя. Дзесяць даследчых гурткоў працуе зараз на факультэце. Навуковае таварыства ўзначаліла ініцыятыўная Галя Галкоўская.

Галя выступіла ў навуковым бюлетэні з цікавым артыкулам «Аб гэтым трэба падумаць», у якім уздымае пытанне перабудовы работы гурткоў. «Трэба падумаць і пaклапаціцца,—піша яна,—каб студэнты працавалі ў гуртках той галіны навукі, у вобласці якой яны будуць спецыялізавацца».

Патрэбна таксама, каб студэнты ў гуртках больш працавалі самастойна, даследавалі ў лабараторыях, а не выслухвалі доўгія, падчас мала зразумелыя рэфератыўныя даклады. Некаторыя гурткі біёлага-глебавага факультэта з такога пункту гледжання і перабудоўваюць сваю работу. Зусім па-другому працуе цяпер, напрыклад, гурток гідрабіялогіі (кіраўнік прафесар Г. Г. Вінберг). Два разы ў тыдзень студэнты займаюцца даследаваннем у абсталяванай навейшай айчыннай тэхнікай лабараторыі.

Большасць студэнтаў распрацоўваюць пытанні, якія маюць непасрэднае значэнне для нашай народнай гаспадаркі. Майя Сіляева і Ліля Ільіна, студэнткі III курса, у час экскурсійнага пахода гэтага года сабралі багаты матэрыял аб Асіповіцкім водасховішчы. Цяпер у лабараторыях яны вывучаюць, ці можа гэтае водасховішча быць выкарыстаным рыбнагаспадарчай прамысловасцю рэспублікі. Студэнтка гэтага курса Тамара Сокалава вывучае прамысловае значэнне малюскі, што водзіцца ў рэках Беларусі.

Пётр расказваў далей аб цікавых даследаваннях поўправаднікоў студэнтамі аддзялення фізікі, аб тым, як, наладзіўшы сувязь з мінскім радыёзаводам, яны самі зрабілі тэлевізар і ўстанавілі яго ў адной з аўдыторый фізіка-матэматычнага корпуса.

Пачалася размова аб даследчай рабоце на хімічным факультэце, Валодзя Салдатаў расказваў Пятру Науменкаву аб цікавых даследаваннях гэтага факультэта, аб смелых пошуках новага ў навуцы.

В. ПАЎЛОВІЧ.

СЯБРОЎСКІЯ ШАРЖЫ

ПАЎЛЮЧЭНКА М. М.

У навуцы ён аставіў след,
Прызнацца, скажам мы—
нядрэнны,
Але калі-ж убачаць свет
«Рэакцыі гетарагенныя»?
Адначасова б мы жадалі,
Каб пошукі ў лабараторыі
Па серанасычэнню сталі—
Здабыткам сталі бы гісторыі.

БУДУЧЫМ ДОКТАРАМ

Вы працавалі плённа, шмат,
Ды трэба было здагадацца,
Што доктарам стаць можа
кандыдат,
Калі ён будзе—друкавацца.

КАЛЯДЭНКА Э.
КУЗЬМІЧЭНКА Г.
БАНДАРЭНКА Н.

Адмоўнае са сцэны ўмела
крыюць,
З запалам, артыстычным
пачуццём,
Жадаем, каб яны ідэі тыя
Праводзілі ў вучобу і жыццё

(Маленькі фельетон)

НАЧНЫЯ СЕРЭНАДЫ

«Наверх вы, товарищи, все
по местам,
Последний парад наступает...»

Знаёмая песня, ці так?.. 1905 год. Крэйсер «Варяг». Але, мы не збіраемся расказваць аб далёкім мінулым. Дзеянне, аб якім вы зараз пачуеце, адбылося ў нашы дні на вуліцы Нямізе. І пелі гэтую песню не матросы «Варяга», а студэнты I курса філалагічнага факультэта Радчанка, Іванчык, і іншыя. Вельмі ўжо зладжана. Асабліва ноччу, бо калі ўсе спяць, рэзананс атрымліваецца надзвычайны. І гэтыя спевакі прабуюць свае галасы амаль кожную ноч.

Уявіце сабе 3 гадзіны ночы. У інтэрнаце цішыня, ды такая, што нават муху чуваць, як у народзе кажуць. І раптам у гэтую цішыню ўрываецца дзікі скогат і басавітае завыванне. Ад такіх мелодый жыхары прачынаюцца і выглядваюць у калідор.

— Зноў шосты пакой весяліцца,—заўважае нехта.

А па калідору ўслед за грамавой мелодыяй ляціць вершаваная тырада:

Я люблю ноччу пець
І на неба глядзець...

Гэта студэнт Радчанка, як заядлы паэт, чытае свае вершы. Ложак, на якім стаіць абраннік Парнаса, хадуном ходзіць. Ён, таго і глядзі, разваліцца ад натхнення, з якім паэт вымаўляе радкі з свайго твору. Для саліднасці Радчанка камячыць у руках падушку.

Але слухачоў, відаць, не задавальняе паэтычная ўзнёсласць аднакашніка, таму ў хуткім часе ў паэта ляцяць скамячаныя коўдры, падушкі,—пачынаецца віншаванне любімца муз.

...Доўга яшчэ не могуць заснуць студэнты на вуліцы Нямізе. Скогат і крыкі, што вырываюцца з шостага пакоя, не вельмі спрыяюць сну.

Ці не час па-сапраўднаму пагаварыць са спевакамі?

Г. СВЕЦЯНСКІ,

Д. А. СУПРУНЕНКА —прафесар:—

ВАЖНАЯ ПАДЗЕЯ

— Буйнейшай падзеяй для мяне ў мінулым годзе з'явіўся III з'езд матэматыкаў, які адбыўся ў Маскве пасля дваццаці двухгадовага перарыву. Выступленні нашых савецкіх вучоных і замежных гасцей паказалі што наша айчынная навука ў такіх галінах, як аналітычная тэорыя лічбаў і функцыянальны аналіз значна перакрыла дасягненні нашых зарубежных калег.

На з'ездзе працавала 13 секцый. Я ўдзельнічаў ў рабоце алгебраічнай секцыі і прапанаваў з'езду восем новых тэарэм, адна з якіх выклікала цікавасць і спрэчкі.

Погляды, прапанаваныя ўвазе з'езда, распрацаваны ў рабоце «Нільпатэнтная група матрыц». Гэтая-ж праблема вырашаецца і ў артыкуле «Максімальныя камутацыйныя нільпатэнтныя падалгебры класа n-2 поўнай алгебры», якая нядаўна апублікавана ў «Весцях Акадэміі навук БССР» (серыя фізіка-тэхнічных навук).

Рад праблемных артыкулаў змешчана ў часопісе «Весці Акадэміі навук СССР». Зараз я заканчваю манаграфію па лінейных вырашаемых групах.

Працуючы над пытаннем аб перастановачных аператарах, я ліквідаваў некаторыя памылкі, якія дапускаліся раней матэматыкамі, у прыватнасці, савецкім вучоным Краўчуком і французскім—Жарданам.

У 1957 годзе буду працягваць работу ў гэтай галіне.

Е. ПАДУТАЎ— студэнт біяфака:—

ВЕЛЬМІ ЦІКАВАЯ ТЭМА ДАСЛЕДАВАННЯ

— Летам гэтага года мне пашчаслівілася пабываць на практыцы ў Белавежскай пушчы. Па ўзгадненню з кіраўнікам гуртка заалогіі пазваночных прафесарам Іванам

Нікалаевічам Сержаніным я ўзяў для сваёй курсавой работы тэму «Экалогія лясной соні». З сярэдзіны чэрвеня да 1 жніўня збіраў матэрыял аб вобразе жыцця гэтага цікавага звярка.

На аснове цікавага фактычнага матэрыялу сабранага ў час практыкі, пачаў пісаць курсавую работу, якую спадзяюся закончыць у пачатку будучага года.

Мяне вельмі зацікавіў прадмет маіх даследаванняў. Каб глыбей пазнаёміцца з вобразам жыцця лясной соні, я ўжо вырашыў, што з'езджу ў Белавежскую пушчу ў красавіку наступнага года, калі канчаецца перыяд спячкі лясных сонь. Таксама спадзяюся наведаць запаведнік і пасля экзаменаў, летам.

Э. ШАЛАЕВА— адказная за культурна-масавую работу на філфаку:—

БЫЦЬ У ЦЕСНАЙ СУВЯЗІ СА СТУДЭНТАМІ

— Правядзенне кожнага вечара, яго поспех у першую чаргу залежаць ад падрыхтоўкі да яго. Я імкнуся быць у цеснай сувязі з актывістамі на курсах. Перад кожным вечарам мы дэталёва абмяркоўваем яго праграму, загадзя загатаўляем прызы, імкнемся прыдумаць такія гульні і атракцыёны, якія мала каму вядомы. Гэта выклікае жывую цікавасць у студэнтаў.

Вялікую дапамогу ў арганізацыі і правядзенні кожнага вечара аказвае мне Віктар Рудакоўскі. Яму ўдаецца неяк адразу знайсці «агульную мову» са студэнтамі, як мага больш людзей прыцягнуць да ўдзелу ў гульнях, атракцыёнах. Студэнты на вечарах адчуваюць сябе вельмі прос та. Ніколі на вечары ў нас не бывае адных толькі танцаў. Танцы ў нас чаргуюцца з масавымі песнямі, гульнямі, конкурсамі лепшых дэкламатараў.

У будучым годзе асноўная работа будзе накіравана на правядзенне фестывальнага вечару. У хуткім часе мы пачнём рыхтавацца да яго.

М. ЛІСІЦЫН— кіраўнік аркестра народных інструментаў:

—НАСУСТРАЧ ФЕСТЫВАЛЮ

Увесь наш калектыў імкнецца зараз да аднаго: як мага лепш падрыхтавацца да Усебеларускага фестывалю. На гэтым шляху мы ўжо маем некаторыя поспехі: польска Чуркіна і «Рассвет на Масква-рацэ» з оперы Мусаргскага «Хаваншчына» запісаны ў дзяржаўны музыкальны фонд БССР.

Нас запрасілі таксама ў Кіеўскі політэхнічны інстытут. Сваім сябрам-украінцам мы рыхтуем новую праграму, з якой выступім там у 1957 годзе.

Адна з навінак, над якой працуе наш калектыў,—уверцюра да оперы Бізэ «Кармен».

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

Трэніруецца зборная

Як і звычайна, сёняшняя трэніроўка пачалася з лёгкага бегу. Прабегшы некалькі кругоў па зале, студэнты пачалі размінку. У размінку лёгкаатлетаў уваходзіць многа рознастайных практыкаванняў: і на сілу рук, і на развіццё брушнога прэсу, і на расцягванне мышцаў.

Асабліва старанна працуюць скараходы. Вось першаразраднік Аркадзій Праповіч робіць прысяданні, пасадзіўшы на плечы Сашу Кійранена (здымак уверсе). Займацца спортам Аркадзій пачаў нядаўна, але ўжо за кароткі час здолеў дабіцца значных поспехаў, устанавіўшы два універсітэцкіх рэкорды ў хадзе на 10 і 20 кіламетраў. Удзельнічаў ён і ў Беларускай спартакіядзе, дзе дасягнуты ім вынік дазволіў Аркадзію паехаць на Спартакіяду народаў СССР абараняць гонар Беларусі.

Не адстае ад Аркадзія і Ваня Абрамовіч, студэнт IV курса гістарычнага факультэта. Праўда, ён яшчэ не дабіўся такіх вынікаў, як Праповіч, але другі разрад—гэта добрая ўзнагарода Івану.

У другім канцы залы—бегуны-спрынцёры адпрацоўваюць нізкі старт.

На старце—адна з мацнейшых ва універсітэце бегуноў—Духоўская. Па камандзе трэнера, майстра спорту У. Г. Кушнарова, яна становіцца на старт і замірае.

— Марш!

Рэзкі штуршок—і бег пачаўся.

Пасля забега да яе падыходзіць Уладзімір Грыгоравіч Кушнароў. Ён указвае спартсменцы на некаторыя недахопы і прапануе ёй паўтарыць забег.

І гэта працягваецца да таго часу пакуль не дасягаецца дакладнасць у рухах спартсменкі.

Многалюдна ў той частцы залы, дзе трэніруюцца члены зборнай каманды па скачках. Сёння ім пашанцавала. Разам з імі трэніруецца мацнейшы беларускі скакун, чэмпіён рэспублікі па трайному скачку Уладзімір Іваноў.

Пачынаюцца скачкі. Першым выходзіць першаразраднік Уладзімір Гараеў, студэнт першага курса хімічнага факультэта. Энергічны разбег, штуршок—і вось ён ужо прызямляецца за шасцімятровай адзнакай. Добра! Аднак трэнер Н. Д. Фінкенштэйн знаходзіць, што ва Уладзіміра не вельмі моцны штуршок. Зноў разбег, і зноў скачок.

— На гэты раз лепш,—гаворыць Наум Давыдавіч. — Разбягайся, Валодзя, смялей!

Трэніроўка набліжаецца да канца. Адчуваецца стомленасць.

— А зараз пагуляем трохі ў баскетбол,—прапаноўвае Уладзімір Грыгор'евіч.

Стомленасць нібы рукой зняло. Адразу-ж спартсмены разбіваюцца на каманды. Хто пераможа? Гульня пачынаецца атакамі бегуноў, якія робяць разрыў у некалькі ачкоў. Скакуны імкнуцца адгуляцца, але час зыходзіць. Перамаглі бегуны.

Зрабіўшы лёгкую прабежку па зале, спартсмены заканчваюць трэніроўку.

Нядаўна лёгкаатлеты перайшлі на чатырохразовую трэніроўку ў тыдзень. Для іх паслуг прадастаўлены стадыён «Дынамо», спартыўная зала АДА і дзве залы універсітэта. Уперадзе спартсменаў чакае рад адказных спаборніцтваў: першынство ў зімніх умовах, першынство «Буравесніка» горада Мінска і іншыя.

І. ДОНАЎ.

Госці з тэатральнага інстытута

З набліжэннем даўгачаканага вечара хваляванні трэцекурснікаў аддзялення журналістыкі ўзрасталі ўсё больш. Запрасіць студэнтаў тэатральнага інстытута было працай за ўсё. Але зрабіць вечар сустрэчы цікавым сіламі аднаго курса не так проста. Госці, безумоўна, будуць у вышэйшай ступені патрабавальнымі.

І вось ён настаў, гэты вечар. Лектара аб творчасці Бетховена змяняюць на сцэне нашы паэты, танцоры, спевакі. 58-я аудыторыя сатрасаецца ад грому воплескаў. Па ўсяму было відаць, што гаспадары не толькі хваляваліся, але і плённа рыхтавалі сустрэчу. Па руках пайшлі дзесяткі нумароў «Беларускага універсітэта» з паласой, прысвечанай гасціям. На тварах моладзі ўспыхваюць вясёлыя агеньчыкі задавальнення, свецяцца радасныя ўсмешкі.

А пасля—чароўныя гукі вальса. Доўга весяліліся сябры двух старэйшых устаноў горада Мінска. А пры развітанні былі чуваць вясёлыя воклічы:

— Будзем мацаваць нашу дружбу!

В. КАНАВАЛЮК.

ШЭРЭМЕТ: — Я арганізоўваю з некаторымі студэнтамі вечарынку ў пакоях, з выпіўкай, зразумела.

АСПІРАНТ:—Нават сказаць не магу. У многіх з нас даволі такі слізкія тэмы. Акрамя таго, мы яшчэ не вывучылі, як след, новага палажэння аб падрыхтоўцы навуковых кадраў.

ТВОРЧАСЦЬ НАШЫХ ПАЭТАЎ

Генадзій БУРАЎКІН

ЕГІПЕЦКАМУ РАВЕСНІКУ

Мне цяпер па начах не спіцца,
Вочы ў вокнах шукаюць рань.
Мне чуваць, як у дальнім Егіпце
Яшчэ стогнуць ад свежых ран.
Там, глытаючы пыл гаркотны,
На руіны раструшчаных хат
Маткі—дзетак, а дзеткі—
матак
І сягоння прыходзяць шукаць.
Там таварыш мой і равеснік
На пасту баявым стаіць.
Слёзы гора і ціхую песню
Ён глыбока ў душы стаіў.
Гэта песня аб родных магілах
І аб мужнасці юных жывых.
Мне вясной прынясуць ад
Ніла
Песню гэтую жураўы.

Я яе зразумею, мой дружа,
Мой далёкі суровы брат.
Я таксама не раз быў
разбуджан
У дзяцінстве громам гармат.
Бачыў я, як нявінных каралі,
Сам пад дулам вінтовачным
быў,
Помню я, як нявечылі край
мой
Нашых цёмных зямлянак
гарбы.
І таму мне начамі не спіцца,
Зноў гарыць боль, што ўчора
пагас.
Знаю я, што ў далёкім Егіпце
І ў мяне цэліў вораг не раз.

Юрась СВІРКО.

РОДНАЙ МАЦІ

Ты мяне ўспамінамі расчуліш
І заўжды стаіш ты ў вачах:
Родная, любімая матуля,
Часта ты мне снішся па начах.

Ты малога на руках насіла,
Покуль я падняўся угару.
І цяпер адчуў я гэту сілу
Тваіх дужых мацярынскіх
рук.

Часта сустракаў я перашкоды
Ці што-небудзь цяжкае яшчэ—
Я цябе ўспамінаў заўсёды,
І адразу мне было лягчэй.

З вершаў аб цаліне

Кастусь ЦВІРКА.

Залатыя прыіскі ля Джэтыгары[1]

За Джэтыгарою—стэп бясконцы.
Кажуць, тут аж пот з рабочых ліў—
Некалі з Расіі прамыслоўцы
Здабывалі золата ў зямлі.
І стаіць, як сведка, ля Табола
Тут пяску прамытага гара.
Зараз мы з пуцёўкай комсамола
Да цябе прышлі, Джэтыгара.
Хай усё ўжо выгарпана з ілу,
Ды дабра тут шмат яшчэ ляжыць.

Глянь, пшаніца ў стэпе ўрадзіла:
Колас к коласу—зямля звініць.
Мы рашылі ўсё сабраць, да зерня.
За лапату—і «шуруй лады»!
Хай спіны ад болю не павернеш.
А прыўстань: растуць буртоў рады!
І сюды мо' будзе джэтыгорац
На пабыўку крочыць, і здалі
Ён убачыць тут раптоўна горы:
Пэўна, зноў тут золата знайшлі.

[1] Джэтыгара—раённы цэнтр Кустанайскай вобласці.

МУРАМЦЫ

У палатцы траў стэпавых пах.
Мне чамусьці не спіцца.
А сябры на баронах зігзаг
Спяць, згрузіўшы пшаніцу.

Хтосьці дзверы забыў
зашпіліць:
Маладзік зазірае.
Я гляджу на сяброў і з былін
Вобразы ўспамінаю.

Ілья Мурамец спаў так на пнях,
На куп'і, на паленні.—
Яму гэтыя хлопцы радня
У недалёкім калене.

Рыгор БАРАДУЛІН

ПЕРАД ПАЧАТКАМ СЕАНСА

І вось экран акно закрыў,
Дзе толькі што з катлоў,
талерак
Яшчэ дыміўся чай ды рыс—
Уся няхітрая вячэра.
Спяшаюць гледачы ў клуб
Хто з зэдлікам, хто з
табурэткай.
І вунь ужо хлапечы чуб
Заблытаўся з касой суседкі.
На зэдліку адным зручней
Удвух з дзяўчынаю прыгожай.
А тыя, хто прышоў раней
Занялі ўсе сталы, як ложы.

Сядзіць у бацькі на руках
Жыхар карэнны ў гэтым стэпе
І столькі радасці ў вачах:
Яму за ўсіх зручней і лепей.
Мільгнуць гады... Мо' ў гэты-ж
дзень
У свой тэатр—не ў
клуб-сталоўку
Ён на прэм'еру прывядзе
Узрушаны, жыцця сяброўку.
З ёй седзячы плячо ў плячо
Тады ён, поўны захаплення,
Убачыць гэтых гледачоў
Героямі на новай сцэне.

Іван СІПАКОЎ.

СЫН ПРЫЕХАЎ

Дзе рухавасць знайшлася ў
старэнькай?
Так спяшаецца,бы вельмі к
спеху,
Згатаваць абед той маленькі—
На канікулы-ж сын прыехаў.

Быццам стала прасторнейшай
хата
Ад яго вясёлага смеху.
А ў матулі такое свята—
На канікулы-ж сын прыехаў!

Расказаць бы сябрам ягоным,
З кім раней ён па лузе бегаў,
Што зусім другім, вучоным
На канікулы сын прыехаў.

Усё глядзела-б яна на яго так,
На сваю адзіную ўцеху...
То не жарт, толькі раз за
поўгода
На канікулы сын прыехаў.

Конст. ХОТЕШОВ

Свадьба

А любовь пришла при первой
встрече,
Ничего от сердца не тая.
...Вот и наступил желанный
вечер,
Собрались подруги и друзья.
Дорогим гостям хватило места
За просторным праздничным
столом.
Чуть краснея статная невеста
Села с черноглазым женихом.
Как-то непривычно им обоим
Так сидеть, чтоб видели их все.
Как идет ей платье голубое,
Лента темносиняя в косе.

Хорошо! Молчат пока баяны
Гости дружно встали за
столом.
Полные прозрачные стаканы
Загорелись чистым янтарем.
Добрую минуту помолчали,
Даже ветер, показалось, стих,
А потом, как водится, подняли
Первый тост за счастье молодых.
И пошло застольное веселье.
Хором «горько!» крикнули не
раз.
Закружился пестрой каруселью
Свадебный задорный перепляс.

Ул. КАРЫЗНА

КВЕТКІ

Калі на дрэвах белы іней,
Калі навокал снег і снег,—
Хачу дарогай успамінаў
Вярнуцца к сонечнай вясне.

У садах палала кветак чырвань,
Нібыта вогнішча зары...
Я крочыў з дзеўчынай, шчаслівы,
З ахвотай ружы ёй дарыў.

І тою памятнай часінай
(Аб чым нікому не казаў),
Я разам з ружамі дзяўчыне
І сваю дружбу перадаў.
Прайшла вясна... Завялі ружы.
Зноў толькі расцвітуць вясной.
А ў нашых сэрцах кветкай
дружбы
Цвіце зімоваю парой.

Михаил СТРЕЛЬЦОВ

На улице

Колонна шла размеренно и чётко,
А рядом с ней, ступая невпопад,
Шагал малыш нетвердою походкой,
Прижав к шапчонке руку, как солдат.
Солдаты шли. Шагал малыш и строже,
Суровей хмурил брови, чем всегда...
Хорошая улыбка у прохожих
На лицах мне запомнилась тогда.

Не суди

Не суди сурово слишком:
Хватит мне своей досады,
Что смущался, как мальчишка,
Приласкать не смея взглядом.
По иной причине дольше
Мне придется огорчаться:
Ведь хотел сказать я больше,
Чем сказал тебе, признаться.

Редактар А. ВОЛК.

Адрас рэдакцыі: Мінск,Універсітэцкі гарадок, Біякорпус, 62, тэл. 2-07-19

АТ 10993 Друкарня выдавецтва БДУ. Зак. 1407 Тыраж 2000